

İNHAHTAAS

yeryükü fanzin



- 
- 03** Hacıvat'ın Vedası | Ferman Atabey
- 04** Fabula Muta | İsmet Baygın
- 05** Adalet Üzerine II (Yaşasın Hakikat – Dreyfus Davası)
| Serhat Efe Uzunağaç
- 07** Analog Fotoğraf | Ayşe Nihan Battal
- 08** Bir Gece Vakti Göçmüş Kediler Bahçesinde
Konakladım | Kolektif
- 09** Hayatın Matematiği | Fatin M. Seferbeyoğlu
- 12** Fotoğraf Seçkisi: Arif Aşçı | Kolektif
- 15** Bir Yaz Günü Öğleden Sonra | Hatice Tatlı
- 16** Ruh Kangreni | Zozan Adıgüzel
- 18** Çizim | Derya Göker
- 21** Mektup | Ferman Atabey
- 23** Alıntılarla Kitap Tavsiyesi | Kolektif

Fotoğraf: Ayşe Nihan Battal

İki arkadaşın uzun yıllar evvel kurduğu bir çocukluk hayalinin ürünü Yeryükü Fanzin. Biz iki arkadaş, iki başka şehirden pek uzak yolları aşarak aramıza edebiyatın dilinden bir köprü kurmayı umuyoruz sevgili okur.

Diyarbakır ve Eskişehir'den selamlar ile!

Zozan & Hatice

hacivat'ın vedası

geldik mi o güne Karagöz?
veda makamı vurdu mu kulaklara?
bir insan, bir ömür
hiç mi doymaz yolculuklara?
vefa mı? seninle ilk defa..
el sallayanım olmadı hiç,
boynu bükük gezinirdim loş peronlarda..
ne ara bir ihtimalin peşine düşsem;
kanıyla katilinin adını yazmak varken,
ona son bir şiir yazan aptal bir şair gibi
tükenirdi kalemim mutsuz sonlarda..
yıldızlar mı? aklım zaten hep onlarda..
beni oraya gömebilsen iyiydi..
ayaklar altında geçmiş bir yaşam,
ancak böyle bir istekle huzur bulabilirdi..
hoşça kal Karagöz!
insanlara ölüm gibi eşit ol..

biliyorum, her şey daha başka olabilirdi..

fabula muta

yollar
hep gitmek içindir
oysa ki
giden, birine gelmektedir hikayede.
biz
yollarda duruyoruz seninle
bir şarkının en güzel yeri gibi bakıyorsun.
sesinin kıvrımlarında
fabula muta.

yağmur yağıyor,
adımlarımızı topluyorum yerden.
sen bana yüzünü dönüyorsun
içimdeki adam aya çıkmak istiyor.

bir çiçeğin kırılır gibi oluyor gövdesi
gülümsüyorsun,
ormanlar büyüyor içimde.
bilmiyorsun.

bütün bu olanların adına tek bir isim
veremem
ama senin bir ismin var.
isminde, saçları taranan atlar
sesinde,
salıncağa sarılan çocuklar var
bilmiyorsun.

bir gün belki bunları sana anlatırım,
beraber aya çıkmış oluruz.
ister misin,
bilmiyorum.

ben seni
ama söyleyemem.
kulaklarını bana ver.

*fabula muta (dilsiz masal)

adalet üzerine II

(Yaşasın Hakikat - Dreyfus Davası)

Alfred Dreyfus, Alsace'daki Mulhouse'da 1859 yılında Yahudi bir ailenin evladı olarak dünyaya geldi. Fransız ordusunda subay olarak görev yapmaktaydı. Yıl 1984'ü gösteriyordu ki Fransa, Almanya'yla 1888 yılında gerçekleştirdiği ve ağır kayıplar verdiği savaşın şiddetli muhasebesine dalmış, kendisine bu başarısızlığı atfedebileceği bir kurban aramaktaydı. Tam da o sıralar Alman Ataşesinin çöp konteynirinde el yazılı gizli bir belge bulunur. Bu belgedeki yazının bir iftira sonucu Alfred Dreyfus'a ait olduğu iddia edilir ve kendisi Alman Askeri Ataşesi Von Schwartzkoppen'e birtakım gizli askeri bilgi ve belgeleri verdiği iddia edilerek vatana ihanet suçlamasıyla yargılanır. Ayrıca o dönem basında "Yahudi karşıtlığı" noktasında kışkırtıcı ve körükleyici haberler bir gerilim ortamı oluşturmaktaydı. Dönemin Askeri Mahkemesi savunma hakkını ve tüm kanuni düzenlemeleri görmezden gelerek ve basının da Yahudi karşıtlığı yayınları desteğiyle Dreyfus'a vatana ihanet suçundan müebbet hapis cezası verir. O, Şeytan Adası'na gönderilir.

Mahkumiyetin ardından bir yıl geçer ve Fransız Genel Kurmay İstihbarat Birimi subayı Yarbay Picquart ortaya çıkan yeni bir belgeden dolayı Esterhazy isimli bir subaydan şüphelenir. Takipler sonucunda bu kişinin Alman Elçiliği'ne gizlice gidip geldiği, borç batağı içinde olduğu öğrenilir. Daha sonra Yarbay, Dreyfus'un suçlanmasına sebep olan kağıt ile yeni bulunan kağıttaki yazıları karşılaştırma fırsatı bulur ve gerçeği anlar. Fakat Yarbay Picquart bu gerçeği birçok kişiye anlatmasına rağmen herkes görmezden gelir. Çünkü kimse bir yahudinin masum olduğu hususuyla ilgilenmemektedir.

O dönemin aydınlarından birkaçı da Dreyfus davasını yakından takip etmekteydi. Bu aydınlardan biri ünlü yazar Emile Zola olup bu duruma romanlarında ve diğer yapıtlarında değiniyordu. Daha fazla dikkat çekmek isteyen Zola “İtham Ediyorum” başlığı altında bir savunma yazısı yazar ve Fransız kamuoyunda büyük bir yankı uyandırır. Emile Zola Dreyfus Davası başta olmak üzere, benzer davalardaki hukuksuzluklara karşı göstermiş olduğu çabalarından dolayı yargılanarak 1 yıl hapis cezası ve 3.000 Frank para cezasına çarptırılır. Bu sebeple İngiltere’ye kaçır. Fakat o zamanki Fransa yönetimi bir durumu göz ardı etmekteydi. O da hakikatin elbet bir gün ortaya çıkmak gibi kötü bir huyunun olduğu gerçeğiydi. Tüm çabalar sonucu Dreyfus 1899 yılının Eylül ayında ikinci kez yargılanır ve bu kez müebbet hapis cezası hafifletici nedenlerle 10 yıla düşürölür. İlerleyen dönemde popüleritesini koruyan bu dava, halen toplumun tatmin olmayan vicdani dürtüsüyle de dönemin devlet başkanı tarafından Dreyfus için af çıkarılmasına sebebiyet verir. Ve Dreyfus özgürlüğüne kavuşur.

1904 yılında vatan hainliği suçlamasından aklanan Dreyfus yüzbaşı rütbesi ile orduya döner ve aynı yıl binbaşılığa yükseltilir. Aynı zamanda kendisine Legion d’Honneur nişanı verilerek şereflendirilir. Dreyfus yaşanan bu olaylardan sonra kendisi için toplanan halkın karşısına çıktığı vakit onların “Yaşasın Dreyfus” diye bağırıldığını duyar. Fakat o, atılan bu slogana karşı kendinden emin bir şekilde “Hayır, Yaşasın Hakikat” diye karşılık verir.

Bu yazımda değinmiş olduğum Dreyfus Davası ile bir sonuca varmak istedim. Yargı adaleti tesis ederken Adalet Tanrıçasının gözleri gibi, yargılanan bireylerin davayla ilgisi olmayan özelliklerine karşı kör olmalıdır. Çünkü adil devlet düzeninde her yurttaş temel hak ve özgürlükler düzenine ulaşmak noktasında eşit olması gerekir. Zira bir hukuk devletinde birey, devlet tarafından konulmuş olan hukuk kurallarının gerek kendisinden gerekse diğer bireylerden ne istediğini gayet iyi bilir. Eğer ki ortada bir eşitsizlik var ise de bireyin sahip olduğu yetki ve yükümlülüklerinden kaynaklanmalıdır, keyfiyetten değil.

Sonuç olarak ideal bir toplum düzeninde George Orwell’in Hayvan Çiftliği eserindeki gibi bazılarının diğerlerine nazaran daha eşit olduğu bir düzen değil, herkesin aynı eşitlikte temel hak ve özgürlüklerden istifade ettiği bir düzen hayal edilmektedir.



hayatın matematiği

Elindeki kağıt mendili bize doğru uzatmış duruyordu karşımızda... Kavruk tenli kara gözlü bir çocuktü... Olsa olsa beş ya da altı yaşındaydı... Nasıl da masum, nasıl da mazlum bir duruşu vardı... Kemal Hoca cebinden çıkardığı parayı çocuğa doğru uzattı... Çocuk ürkek tavırlarla bize doğru yaklaşırken gözlerinin içi gülüyordu... Parayı alıp mendili Kemal Hoca'ya uzattı... Kemal Hoca gülümseyerek çocuğun başını okşamak istedi... Kemal Hoca'nın uzanan elini görünce geriye doğru çekildi çocuk ve dönüp koşmaya başladı... İleride bir kadın kucığında bir bebekle oturmuştu kaldırımın kenarına... Çocuk kadının yanına gitti ve Kemal Hoca'dan aldığı parayı uzattı kadına... Kadın gülümseyerek yüzünü okşadı çocuğun ve yanındaki bir poşetten bir kağıt mendil daha çıkarıp verdi çocuğa... Çocuk bize doğru baktı ve bu kez de farklı bir yöne doğru yürümeye başladı... Hani anne kuş yavrularına yiyecek getirir de tekrar kanatlanır ya yeni yiyecekler bulmak için, sanki öyle bir film izliyorduk; ama bizim izlediğimiz filmde anne kuş ile yavru kuş yer değiştirmişti... Hayatın ne olduğunu anlayamayacak kadar küçük bir çocuğun omuzlarında hayatın tam da kendisi vardı izlediğimiz bu filmde... Neler görmüş, neler yaşamışlardı kim bilir? Kimleri geride bırakıp gelmişlerdi de yaban ellerde sokakları mesken tutmuşlardı, kim bilir? Dönüp Kemal Hoca'ya baktım, gözleri çocukta takılı kalmıştı... Pür-dikkat çocuğu izliyordu... "Kaç kardeşler acaba?" dedim " En büyük bu mudur yoksa? Sahi babası nerededir bu garibin?"

"Kim bilir, belki de ölmüştür" dedi donuk bir sesle. " Saçını okşamak istedim yalnızca, nasıl da korktu fark ettin mi?"

"Evet abi, fark ettim, dönüp annesine koştu hemen, sığınacak bir liman tutunacak bir dal gibi annesine koştu."

"Haydi, kalkalım, biraz yürüyelim" dedi Kemal Hoca... Kalktık ve yürümeye başladık. Aklımda o çocuğun yaşamı vardı... Ya o kadın? Hangi ana el kadar masumu sokaklarda dolaştırabilir? Çaresizlik işte böyle bir şey olmalıydı...

"Sokak ortasında bir kadın, kucığında bir bebek ve onlara para getirmeye çalışan bir masum... El kadar çocuğun omzuna binen yükü mü düşünürsün, yoksa yavrusunu sokak sokak dolaştırmak zorunda kalan anaya mı yanarsın?" dedim...

Yanıt vermedi Kemal Hoca... Yürüyordu, başı önde dalgın dalgın yürüyordu... Onu tanıdığımdan beri böyleydi aslında... En neşeli olduğu anlarda bile bir hüznün bulutu taşırdı gözleri... Yaz ortasında kar; zemheri ortasında güneş barındırırdı bakışları...

Kolay öfkelenen, kolay sevinen, kolay üzülen ve ne olursa olsun duygularını saklayamayan bir insandı... "Peki şimdi ne olacak?" dedim, "Ne yapacaklar şimdi?"

Zıncı diye durdu ve dönüp öyle bir baktı ki bana, ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemedim...

"Hayatın matematiği hocam" dedi, "Çarptı, çıkardı işte sonuç bu!" Sonra usul adımlarla yürümeye devam etti...

“İyi misin abi” diyebildim bir süre sonra... “İyiym ya, iyiym” dedi kırılgan bir tonda... “Ne olacak dedin ya az önce” diye devam etti “Kırk yıl önce üç çocukla ortada kalan anama ne olduysa o olacak! Kırk yıl önce daha altı yaşında babasını yitirmiş bana ne olduysa o olacak!” dedi...

Kurduğum bir cümle ile nasıl bir fırtına koparmıştım içinde... Nasıl da kanatmıştım kabuk bağlamış bir yarayı... “Abi üzgünüm” diyebildim yalnızca...

“Anamın penceresinden baksan ayrı bir roman; benim penceremden baksan apayrı bir roman hocam” dedi sesi titreyerek ve eğdi başını yürümeye devam etti...

Bu kırılgan, bu ürkek bir o kadar da sinirli ve saldırgan yapıyı çözmek ne kadar zor diye düşünürdüm hep... Çocukluğumda penceremizin kenarında bir çiçek vardı... Ona yaklaşmamız, hele hele ona dokunmamız kesinlikle yasaktı. “Neden?” diye sorduğumda “Elleme küserim” derdi annem. “Elleme küserim!” Ne demekti bu? Çok sonra öğrendim yapraklarına dokununca solan bir çiçek olduğunu ve “dokunma solarım” anlamında bu adın verildiğini: “Elleme küserim” Ve çok sonra öğrendim o çiçeğin küstüm çiçeği olduğunu.

Tanıdığım günden beri, bana bu çiçeği anımsatan bir izlenim yaratmıştı Kemal Hoca... Evet, tam da buydu işte, tam da küstüm çiçeği gibiydi ve ben ilk kez hem de yapraklarına dokunacak kadar yakınındaydım işte... Bir adım daha yaklaşmaya cesaretim yoktu... Bir soru ile kanayan yara, bir başka soru ile ne hale gelebilirdi düşünemiyordum...

Yaklaşıp koluma girdi:

“Kutsal bir emaneti taşıyor gibi taşıyacak o kadın çocuklarını” dedi “koruyacak, kollayacak ve kutsal bir emanete bakar gibi bakacak o çocuklar, o kadına... Gidenden geriye kalanlar sınıksız sarılacaklar birbirlerine... Gürül gürül akıp giden yaşamın ortasında kimi kimsesi olmayanlar gibi üşüyecekler hep... Sevgiye acıkmayacaklar belki; ama sırtlarını dayayacak bir arkaları olmayacak hiç... Tedirgin ve tetikte olacaklar hep. Hani ceylanlar su içmeye iner de her yudumda başlarını kaldırıp etrafa bakarlar ya korkarak... İşte öyle yaşayacaklar hocam”

Ne diyeceğimi bilmiyordum... Bir yarayı nasıl kanattığımı biliyordum; ama ne diyeceğimi ne yapacağımı bilmiyordum... Yalnızca yürüyordum ona eşlik ederek... Bir yandan da konuşsun istiyordum, susmasın ve konuşsun... O konuştuğuça onu daha iyi anlıyordum, davranışlarındaki med-cezirleri daha iyi çözüyordum... Her şeyi bağışlayacak kadar merhametli; hiçbir şeyi bağışlamayacak kadar acımasız bir yapı... Her an yıkılacakmış gibi zayıf; hiç yenilmeyecekmiş gibi güçlü... Sustuğunda öfkeli ve saldırgan; konuştuğunda kırılgan ve mahcup...

Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahat; bütün dünya kendisine karşıymış gibi tetikte; ama her durumda yalnız, yapayalnız ve gözyaşları kirpiklerinde saklı bir adam...

“Geceniz sessizliğine bürünmüşken bir kent, evin içinde yirmi bir kez besmele okumadan uyuyamayan bir çocuk hocam, ne düşünür bilir misin?”

“Hayır” diyebilirdim duyulur duyulmaz bir sesle... “Asker hocam, asker” dedi “Eşini yitiren kadın öyle belletmiştir çocuklarına çünkü... Her besmele bir askerdir ve uykuya geçmeden yirmi bir asker evi kuşatır o besmelelerle... Yalnızlığın, ürkekliğin, sırtını dayayacak gücün eksikliğidir bu ve bu eksiklikten besmeleye sığınmaktır hocam.”

Sesi mi titriyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu? Parmakları ile gözlerini sildiğini fark edince anladım ki titreyen sesine çoktan yoldaş olmuştu gözyaşları..

“Her gece hocam, her gece” dedi derin bir iç çekti, “Sen her gece: ‘Allah baş, Hz. Ali Yoldaş/ Canımıza kastedenlerin ağzı mühür eli taş’ diyerek uyumak ne demek bilir misin?”

Şimdi anlıyordum o küskün tavırları, buluttan nem kapan o alıngan yapıyı... Kalabalıklar ortasındaki yalnızlığı; herkesin kendine karşı olduğunu düşünen duruşu... Her an, her dakika gardını düşürmeden yaşamaya çalışmanın nedenini şimdi anlıyordum işte...

“Ne olacak dedin ya az önce, bir şey olmayacak hocam... Yaşam akıp gidecek ve akıp giden yaşamın içinde tıpkı Sait Faik gibi “bire karşı bir; bine karşı bir” yaşayıp gidecekler... Herkes eleştirecek bir şeylerini bulacak; ama hiç kimse “NEDEN?” diye sormayacak... Bir tek sözcük hocam, batası bir tek sözcük; Neden? Neden? Neden? Kimse sormayacak; çünkü ateş düştüğü yeri yakacak.”

Gözlerinde iki pınar çağlıyordu sanki... Durmadan akan iki nehir vardı yanaklarında... Bugüne kadar niye aklıma gelmemişti benim? “Elleme küserim” için anneme neden diye sormuştum da bir kez olsun Kemal Hoca’yı

karşıma alıp neden diye, niye sormamıştım. O batası sözcük niçin aklıma gelmemişti benim? Kolumdan çıkıp benden ayrılırken başı yine öndeydi... Islak gözlerini mi benden saklıyordu, yoksa zayıf görünmek mi istemiyordu bilmiyorum... Arkasından bir süre bakakaldım. Yapraklarına dokunulan küstüm çiçeği gibi solgun ve sanki dünyayı sırtlanmış gibiydi omuzları... Kulağında sözleri çınlayıp duruyordu: “Hayatın matematiği hocam, çarptı, çıkardı işte sonuç bu.”

BİR GECE VAKTİ GÖÇMÜŞ KEDİLER BAHÇESİNDE KONAKLADIM

BİLGE KARASU: BİR İMGELEM USTASI

İstanbul doğumlu Bilge Karasu Türk edebiyatının postmodernist öncü yazarlarından. Aynı zamanda felsefeci olan Karasu, yazım hayatına 17 yaşında kaleme aldığı öykülerle başlıyor. Öyküleri ve romanlarıyla gündelik hayatın en temel duygularını sıradışı bir dil ve üslupla irdeleyen yazar, okuruna daha önce deneyimlemediği bir kapı aralıyor ve okurun zihninde doyumsuz bir tat bırakıyor.

Kimsenin cesaret edemediği bir dille -hatta Bilge Karasu Türkçesi diyebileceğimiz bir Türkçe ile- Türk edebiyatında var olan yazarımız yeterince tanınmamasına karşın bugün halen yerli edebiyatımızın mihenk taşları arasında yer alıyor.

Ölüm, öfke, korku, baskı gibi insanın karanlık yönlerini hedef alan Karasu, özellikle Gece kitabında bu hisleri en yoğun biçimde okura işliyor, ona adeta bir kalp sıkışması yaşıyor. Karakterlerin bulanık olması ve çoğu zaman birbirlerine geçmesi büyük kafa karışıklığına sebep olurken aynı zamanda yazar, oluşturduğu bu labirentin sonuna da okurunu götürmeyi başarıyor.

Zıt kelimelerin arasındaki sonsuz mesafeyi bir adım uzaklığa çekmeyi başaran yazar, bu iç içelik sayesinde iyi ve kötüyü ayırt edilemez kılıyor ve bu kavramları büyük bir ustalıkla bir bütüne sığdırıyor.

Yazarın karakterleri okurun zihninde bir şekle girmeyi beklerken, kitaba puslu bir görünüm katıyor. Bu belirsiz silüetler okura hareket alanı sağlıyor. Bu alanı romanlarında olduğu gibi öykülerinde de sürdüren yazar, Göçmüş Kediler Bahçesi'nde yine doğrudan anlaşılacak istemiyor. Bu kitabında da sınır-mekan-zaman kavramlarını aşarak okura yoğun bir huzursuzluk hissi yaşıyor. Distopik tarzda yazdığı öyküler okurda anlayamama telaşı oluşturuyor. Kitabı okurken Karasu'nun sizinle alay ettiği hissine kapılabilirsiniz ancak bu kitabın bir saklambaç olduğunu ve sonunda Karasu'yu yakaladığınızı göreceksiniz. Elbette yazarın bu saklambaç oyununu da kendi ustalığıyla tasarladığını unutmamak gerekir.

Biz aynı keyifle imgelerin ustasını okumaya devam edeceğiz. Bu kervanın büyümesi dileğiyle...

FOTOĞRAF SEÇKİSİ: ARIF AŞÇI

Yeryükü Fanzin'in önceki sayılarında olduğu gibi, bu sayımızda da değerli bir fotoğraf sanatçısını size tanıtmak amacıyla buradayız. Bu köşede, gerek zaman gerekse coğrafya yönünden bize bu denli yakın bir sanatçıyla ilk kez buluşuyoruz. Arif Aşçı, 1958 yılında Adana'da doğan gezgin bir fotoğrafçı. Yalnızca fotoğrafçı değil aynı zamanda ressam ve yazardır kendisi.

"İstanbul'a, elinde bir tomar kağıtla gördüğü her şeyi çizen bir güzel sanatlar akademisi öğrencisi olarak ilk kez geldiğimde 17 yaşındaydım. Ve önce martılara aşık oldum."



Aşçı, ilkin İstanbul Devlet Güzel Sanatları Akademisi'nde resim eğitimi alıyor ve 1982 yılında mezun oluyor. Takip eden yıllarda aynı üniversitede asistanlık yapan sanatçımız, resim çizmeyi **"Aşçının pişmiş malzemeleri yeniden pişirerek yemek yapmasına"** benzeterek 1986 yılında işinden istifa ediyor.

"Ya şimdi ya hiçbir zaman" felsefesiyle işi gücü bırakarak üç yıl sürecektek olan Asya seyahatine başlıyor Arif Bey. Bu seyahat esnasında 28 yaşındaki genç sanatçı, ilk fotoğraf makinesini edinir. Böylece fotoğrafçılık hikayesi yollarda başlamıştır. Resim ve fotoğraf arasındaki tercihi kendisine sorulduğunda, **"...fotoğrafın bakirliği, hakikiliği ve bir ayağının yere basıyor olması, gerçeklikle ilgisi..."** sebepleriyle fotoğraf çekmeye başladığını anlatır bir röportajında.



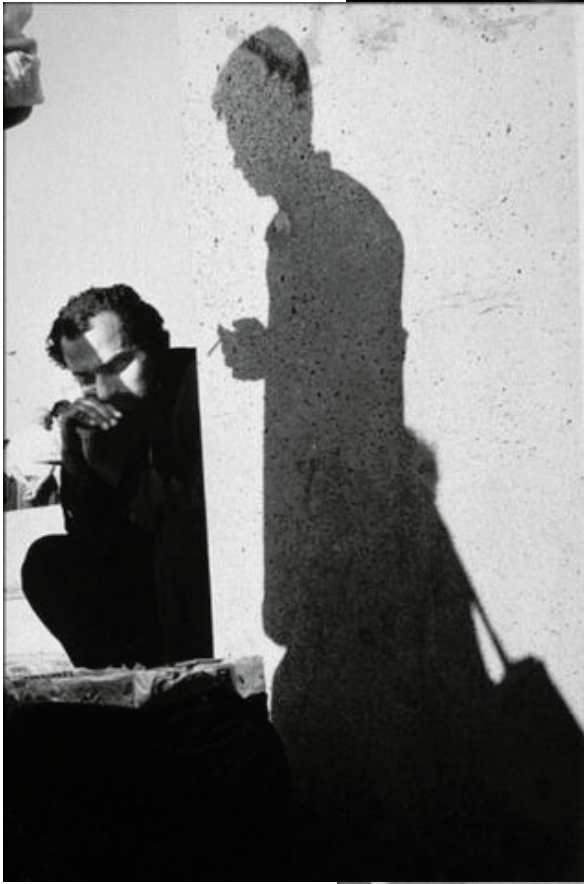
Yolculuğu sona erdikten sonra ise artık resme dönmemeye kararlı olduğunu ve fotoğrafın kendisinde uyandırdığı anlamı şu cümlelerle ifade eder:

"Bu söylemek istediğim şeyi söylemeye yetecek malzemedir. En uygun dil budur."

Bu gezisinden sonra Arif Aşçı 12 bölümden oluşan "Turquoise" belgeselini oluşturur. 1996 yılında ise gezgin sanatçı Çin'den Türkiye'ye uzanan tarihi ipek yolunu tam 18 ay boyunca 3 arkadaşıyla beraber develerle yürüyerek geçer. Üstelik "İpek Yolunda Son Kervan" adlı kitabıyla bu şahane yolculuğu kaleme de alıyor. Yine yolculuğun dört saatlik belgeseli yirmiden fazla ülke televizyonlarında gösterilmiş o yıllarda. 2000 yılında siyah-beyaz fotoğrafları "Bahtabakan" adıyla yayınlanır. 2005 yılında ise Aşçı, 22. Dünya Mimarlık Kongresi'ni fotoğraflamıştır. Bu fotoğraflarını da yine "Many colors. One city" adıyla kitap haline getirmiştir. 2003-2007 yılları arasında panoramik formatlı bir fotoğraf makinesiyle İstanbul'u kadrajına alan sanatçının "İstanbul Panorama" isimli bu seçkisi, İstanbul Modern Müzesi'nde, Brüksel'de ve Güney Kore'nin başkenti Seul'de sergilenmiştir.

Sanatçıyı daha yakından tanımak isteyen meraklısına Cenk Mirat Pekcanattı'nın 2006 yılında Arif Aşçı ile gerçekleştirdiği röportajı okumasını tavsiye ederiz.





bir yaz günü öğleden sonra

Artık hatırimda olmayan dünlerin
ve eskimiş birkaç hayatın gölgesindeyim.
oysa günler hatırlanabilir olmalı
çünkü dünler hatırlandığı kadar yaşandı.
Selimler, Hikmetler, Zebercetler de böyle yaşardı.

Bir yaz günü öğleden sonra,
tek yaprağı kalmış bir takvime benziyorsa yaşantınız
günler telaşla birbirini ötelerken
siz ücra bir tarihi bilmem kaçınıcı kez yaşadınızsa,
duraksamalar ve dalıp gitmeler arasında
sürekli seyirciyseniz başkalarına,
fakat hala
yaşantılar toplamınız tek bir hayat etmiyorsa
parçalı bulutlu bir uykudan farkı yoktur yaşamının.

Bir yaz günü öğleden sonra,
arkada Ballerina çalardı.
bir an için iyimser olurdunuz
balkondan kahkaha sesleri duyardınız
siz orada değildiniz ama duyardınız.
yılanmayı bekleyen bir otuz altılığın geriye sarılışı gibi
gözleriniz önünden geçerdі tüm o iyimser sahneler.
ne var ki bir ikindiden uzun sürmez bu rüya
an gelir Ballerina durur.
kahkahalar arasına bir öksürük sıkışır
sonra bir motor sesi işitilir paldır küldür sokaklardan
perde arasından sonra hayat devam eder.
parlak ışıklar kısılr
yer çekimi ağırlaşır
ve ben
tüm kaçışlarımın içinde süzülürüm.
kanmak da sizin olsun yanlgılar da
aldanmak da sizin olsun tüm rüyalara.



Bu şarkı, yazıyı okurken size eşlik
edebilir. Kodu kameranıza
okutarak açabilirsiniz.



Bu şarkı, yazıyı okurken size eşlik edebilir. Kodu kameranıza okutarak açabilirsiniz.

ruh kangreni

Boşluk.

Hissettiğim tek şey buydu, denizle göğün buluştuğu yere bakarken. Saat kaçtı, bugün neydi günlerden, ben nerden gelmişim ve bu yolun sonunda nereye gidecektim?

Hiç anlaşılabilecek miydım, kendimi tam anlamıyla anlayacak mıydım?

Kimsem var mıydı benim, ben birinin kimsesi miydim yoksa hiç kimse olmak için mi gelmişim dünyaya?

Sevgili Vera

Bu bir varoluş sorgulaması mı bilmiyorum ama şöyle diyebilirim bu bir anlaşılma sorunu.

Dünlerin aynısını yaşadığımız bu günlerde gelecekte kim bahsedebilir?

Gelecek zaten dün değil midir?

Dün ve yarın bu kadar zıttan birbirine nasıl da aynı anlama gelebilir?

İyi-kötü, güzel-çirkin, cesur-korkak, mutlu- mutsuz. Bir adım sonramız nasıl zıttımız olabilir? Bu kadar çelişkiyi insan nasıl bedeninde barındırabilir? Nasıl var edebilir kendini bunca kaosa rağmen?

Peki nasıl sevebilir kendini? Sevdiği hangi kendidir kişinin?

Birinci? İkinci? Olduğu kişi? Olmak istediği kişi? Olamayacağı kişi?

Hangi zıttını sever kişi?

Sevdi diyelim ilkini. Diğer beni ne olacak? Var etmeye çalışırken kendini onsuz, nasıl yok edecek zıt kendini?

Zıttını yok ederken kendini de öldürmeyecek mi? Her zıt öbürünün de bir sonu değil mi? Aynanın karşısında kendini öldürüp yansımasının hayatta kalmasını beklemek gibi bir şey değil midir bu?

Vera...

bu hislerin yoğunluğu artık beni yoruyor. Önceden de oldu, tanıdık tüm yaşanmışlıklar. Bir yerde okumuştum, bedenimiz zaten var olan ve geçmişten gelen acılarımıza şekil vermek için doğdu. Tüm bunlar önceden yaşandı ve kim bilir kimin yüreğinden geldi.

Vera

Neden bu kadar yalnızım bunca insan arasında?

Bunca kum tanesi birbirine sarılıp tutunmuşken benim ellerim neden boşlukta?

Ruhum bir kangrene tutulmuş. Acı çekiyor bedeninin içinde. Bunca anlaşılmazlık artık fazla geliyor. Bu derin sessizliğin içinde attığım çığlıkların bir anlamı yok. Bir yankı misali kimseye ulaşmadan geri dönüyor bana. Herkes kulaklarını kapatıp arkasına bakmadan kaçarken ben halen anlamaya ve anlatmaya çalışıyorum.

Ruhumu özgür bıraksam. Onu hapsettiğim bu bedenden kurtarsam. Kendi yarattığımız sınırlardan kurtarıp, zamanın akışına teslim olsam... ve zamanla sürüklensem, iç içe geçerek; ben miyim zaman yoksa zaman mı ben bilmeden; yaşayarak. Sürüklensem...

Vera

Şimdi ellerim ıslak ve kum taneleri avucumda. Dalgaların sesi beni çağırıyor. Rüzgarsa beni denize doğru itiyor. Eteğim uçuşuyor, aldırmiyorum. Yürümeye başlıyorum sonsuz denize doğru. Ellerimi yüzüme götürüyorum, kum taneleri orda artık. Yaşadığımı hissediyorum. Dalgalar beni bekliyor yutmak için bedenimi. Ruhumsa kangreninden sıyrılıyor soyunurcasına. Artık dalgalar bedenimde. Ve ben son kez denizle göğün buluştuğu yere bakıyorum. Sonrası... özgürlük.







mektup

bir ölünün kendini hatırlatma isteği değil bu mektup, yanlış anlaşılmasın.. bu bir mezar taşı değil yani.. birilerinin hayatından bir ara, dal kırmadan, yaprak savurmadan sessizce geçip gitmiş rüzgar gibi insanların bahar esintisidir ancak.. yazın kavurucu sıcaklığında hatırladıkça ferahlatan, hatta belki bazen burun sızlatan, ağlatan.. uzun bir aradan sonra 'Merhaba Asuman'

ben bu satırları yazarken, sen çok uzaklarda olacaksın.. onun için bu mektup; 'bakkala' diye evden çıkarak bir başına yollara düşüp sana gelmek isteyen genç bir çocuktur, daha yolun başında ihtiyarlayan.. bir yolcu biletidir belki, boş bir otobüs koltuğudur.. kahve servisidir hatta, tarihi geçmek üzere olan top kektir ve bir dinlenme tesisi soğukluğunda üşümemek için, sevmediği halde, bir bardağın sıcaklığına avuçlarını dayayıp, buharlaşan nefesini çayın dumanıyla yarıştıran yalnızlık işçisidir bu mektup.. ben bu satırları yazarken, sen kalemimin tükenmezi olacaksın.. adının anlamıyla beni sınayacaksın ve ben bu sıranışla tükeneceğim.. nedense hep bir edebiyat kaygısı var yazdıklarımda, oysa direkt anlatabilsem ya, düz cümlelerle, alelade, sıradan.. ama yok, illa tarihe geçecek sözler olmalı.. illa bazen anlamak için üstün bir zeka gerektirecek kelime oyunları olmalı.. yok Atabey, yok! bunların hiçbirine gerek yok.. ne yaparsan yap çünkü, seni kimse yeterince anlamayacak.. sevmeyenler neyse de zaten, sevdiklerin bile anlamayacak.. bu senin lanetin.. çekil köşene, gir mağarana.. uyu, uyuştur kendini edebiyatla.. aman sakın bir daha çıkıp kimseye kendini anlatma! 'bu beni kesin anlar' deme kimseye bir daha.. yalnızlık onurundur artık, sonuna kadar yaşa! onun için bu mektup Asuman; senden çok kendime vasiyetimdir.. şimdilik sende kalsın, ben ölünce gelir okursun bana.. mirası yalnızlık olan bir babadan, oğluna kalan şanssızlıktır bu mektup..

bu mektubun kendi içinde mevsimleri var, birbirinden bağımsız.. şu an kışı yaşıyoruz mesela.. hastalıktan kırıldığım bir gecenin sabaha ulaştığı ana kadar yazdım yine de.. gözümde yaş gönlümde yas bitsin diye, seni her şeyinle son kez hatırlayıp, bilincimin bin kat altına, benliğimin kimseye itiraf edemediğim utanç anlarının hemen altına gömmek istedim çünkü.. bir daha seni karşımda kanlı canlı görsem bile hatırlamanın yıllar alacağı bir derinliği amaçladım.. onun için bu mektup Asuman; bundan yüzyıllar sonra petrol arayan şirketlerin son teknoloji cihazlarla bile 'sen'li hatıralarıma ulaşip onları gün yüzüne çıkaramayacağı bir kuyudur.. belki de bir kutudur bu mektup.. Pandora'nın kutusu.. sen de o kutudan dünyaya yayılması istenmeyen bir kötülük.. kim bilir?

her hastalığın bir kuluçka dönemi vardır.. benden iyi bilirsin bunu.. Bilim insanısın.. hastalık vücutta yayılmadan önce, kuluçka dönemiyle vücudun tüm birimlerine ajanlar göndererek, onu sömürmenin, ondan en doğru ve en iyi şekilde faydalanmanın haritasını çıkarır.. hastalığa sebep olan organizmalar, sadece kendi hayatlarını düşünürler çünkü.. bencildirler..

ben merkezci zihniyet, hastanın günden güne tükenişini umursamaz, çünkü onun tükenişi kendisinin biraz daha güçlenmesi ve yaşama biraz daha tutunmasını sağlar.. bunları niye yazdım bilmiyorum, sanırım sana bir şey anlatmak istiyorum.. Bilim insanısın sen, anlamışsındır.. onun için bu mektup Asuman; tehlike anında yapman gerekenleri gösteren bir acil durum kılavuzudur.. sevgim can yeleşindir ve ayaklarının altındadır.. bu mektup bir uçak kazasıdır.. ve mektubumuzda yalnızca bir adet çıkış bulunmaktadır.. o da hemen bir sonraki paragraftadır..

kalbimin süt beyazı sayfalarında, yazılırken kalemi kırılmış bir hikayenin, yarım kalmışlığının seyir zevki açısından pek de merak uyandırmayan finalidir bu.. 'Hoşça kal Asuman'

ALINTILARLA KİTAP TAVSİYESİ

Gitar|Michel del Castillo

Gitar, yaşamı boyunca mutsuzluğa hapsedilmiş ve toplum tarafından çizilen bu yalnızlığa karşı gelen bir ruhun öyküsü. Yazar kitabını şöyle anlatır: "Gitar, mutlak umutsuzluğun bir kitabıdır. Korkunç derecede çirkin bir cüce, insanların, kardeşlerinin kalbine ulaşmaya çalışıyor ama boşuna."

*Tanrının denize yağmur yağdırması ne komik, değil mi?

*Bir insanın çocukluğu, yetişkinken işlediği suçlarını açıklayabilir. İnsan yalnızca çocukla açıklanabilir.

*Bir cüce, acı çeken bir devle eş tutabilir kendini. Acı, belki de tek eşitlik formülüdür. İnsanlar acı içindeyken hep birbirine benzerler.

*Kaderimizi bir tek biz bileceksek, ondan kaçmak neye yarayacaktı? Hiç kimse öteki insanlardan büsbütün vazgeçemez. Bu yüzden çöllerde yaşayan çilekeşler, kendilerini baştan çıkarmaya yeltenen şeytanlar icat ederdi. Bu şeytana kapılma olmasaydı birer aziz olduklarını nasıl anlayabilirlerdi?



Sinek Azabı|Elias Canetti

Birçok alanda eser veren Canetti bu defa eleştirel dilini iktidara yöneltiyor. Kısa anıları, aforizmaları ve alıntılarıyla yazarın, insana, hayvana, yaşama, ölüme ve yalnızlığa dair fikirlerine eşlik ediyoruz.

*İnsanlara yüce gönüllülük aşılama çalışıyor. Ama insanlar yalnızca büyüyor.

*Sen, ölümden sonra görmeyeceğin her şeyden korkuyorsun.

*Mideye indirilmemiş hayvanlar da ölümlerin arasında sayılabilir.

*Kendi gölgesi bile ona sıklıkla ağır geliyor.

*Görüşlerin komşulukları vardır, kimi görüşler çok dar bir sokak üzerinde birbiriyle düşmandır.

Bizimle iletişime geçmek, yazdıklarınızı,
izdiklerinizi bizimle paylařmak isterseniz
iletiřim adreslerimiz:



yeryuku@gmail.com



@yeryuku



@fanzinyeryuku